Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/28/2020
Identifikačné číslo spisu:	1517010780
Dátum vydania rozhodnutia:	13. januára 2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivetta Macejková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1517010780.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obvineného S. V. pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 13. januára 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného S. V. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/89/2018 z 15. novembra 2018, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/103/2017 z 28. mája 2018, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. V. s a o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/103/2017 z 28. mája 2018 bol obvinený S. V. uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe, že

- dňa 8. augusta 2016 v čase asi o 14:20 hod. v N. na G. ulici, počas kontroly príslušníkmi PMJ KR PZ Bratislava, po zastavení motorového vozidla zn. Škoda Felícia, EČV: N. z dôvodu porušenia dopravných predpisov, nakoľko vodič nebol pripútaný bezpečnostným pásom, sa vo vozidle nachádzali S. V. a F. Z., pričom vodič vozidla F. Z. javil známky požitia omamných a psychotropných látok a uviedol, že v ten deň užil pervitín. Hliadka PZ si tiež všimla, že v interiéri vozidla sa nachádza množstvo injekčných striekačiek, kedy im F. Z. uviedol, že striekačky sú použité, lebo si aplikovali spolu s obvineným S. V. v práci pervitín a zvyšok omamných látok sa nachádza pred sedadlom spolujazdca, pod odkladacou priehradkou, ktorá je pripevnená ploskou skrutkou a jedná sa o priestor pre poistky vozidla, tiež uviedol, že pervitín patrí S. V., ktorý z neho len odsypal, keď ho užili spolu. Po zákonnom poučení obaja zhodne uviedli, že vec nevydajú a preto dňa 9. augusta 2016 bolo na základe príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov v čase o 02:45 hod. pristúpené k prehliadke motorového vozidla zn. Škoda Felícia, EČV: N., pri ktorej bola v priestore poistiek pod odkladacím šuflíkom pred sedadlom spolujazdca, v prístrojovej doske, nájdená 1 ks zatavená striekačka v priesvitnom obale, ktorá bola zaslaná na skúmanie KEU PZ v Bratislave, kde bolo

zistené, že v predloženej striekačke sa nachádzal béžový kryštalický materiál s hmotnosťou 1366 mg s priemernou koncentráciou 69,6 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúci 951 mg absolútneho metamfetamínu, čo KEU PZ považuje za 24-95 bežných jednorazových dávok drogy. Metamfetamín je v zmysle zák. č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok. Obvinený S. V. sa tohto konania dopustil napriek tomu, že už bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 46T/99/2007z 29. októbra 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 26. februára 2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1To/152/2013, z 26. februára 2014, odsúdený za zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 8 mesiacov v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ktorý vykonal dňa 25. marca 2014.

Za to bol obvinenému S. V. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 7, § 41 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil obvinenému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 4 (štyri) roky. Podľa § 76 ods. 1, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil obvinenému ochranný dohľad 1 (jeden) rok a podľa § 73 ods. 2 písm. d), ods. 4, § 74 ods. 1 Trestného zákona ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou. Zároveň zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 0T/255/2016 z 28. októbra 2016, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ako i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidla akéhokoľvek druhu v trvaní 4 (štyri) roky, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajský súd v Bratislave uznesením, sp. zn. 4To/89/2018 z 15. novembra 2018, na verejnom zasadnutí postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného S. V. zamietol ako nedôvodné.

Proti vyššie označenému uzneseniu krajského súdu, v spojení s rozsudkom okresného súdu podal obvinený S. V. prostredníctvom obhajcu JUDr. Patrika Podhorského, advokáta v Bratislave, dovolanie z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, že bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, že hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom a z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného a aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie krajského súdu a napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Bratislava V, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený uviedol, že sa podstatne zmenilo postavenie obvineného v jeho neprospech a to tým, že v rámci odôvodnenia rozhodnutia prihliadol krajský súd na úradný záznam, o ktorý okresný súd svoj rozsudok neoprel, pričom krajský súd tak znemožnil obhajobe na takého doplnenie odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu náležitým spôsobom primerane reagovať v rámci riadneho procesu, čím bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu. Bolo porušené právo obvineného obhajovať sa sám. Právo konať v trestnom procese za prítomnosti obvineného sa vzťahuje na celé súdne konanie. Obhajca totiž nemá samostatné práva, tie sú odvodené od obvineného a obhajca koná v mene a na účet obvineného.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku obvinený uviedol, že svedok F. Z. bol dňa 4. apríla 2018 vypočutý sudcom Okresného súdu Sereď bez prítomnosti obvineného S. V..

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený poukázal na skutočnosť, že úradné záznamy nie sú procesne použiteľným a zákonným dôkazným prostriedkom, pričom platí, že ich obsahom nemožno nahrádzať opomenutý obsah procesne použiteľných dôkazných prostriedkov, v danom prípade zápisnice o prehliadke iných priestorov - osobného motorového vozidla (§ 101 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku, § 103 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, § 104 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku). Postavenie orgánu činného v trestnom konaní je nezlučiteľné s postavením svedka a výpoveď policajtov ako svedkov je nezákonný dôkaz. Prehliadku osobného motorového vozidla je možné vykonať len na základe príkazu na prehliadku iných priestorov, pokiaľ existuje dôvodné podozrenie, že sa v nich nachádza vec dôležitá pre trestné konanie. Ak mal teda policajt dôvodné podozrenie zo spáchania drogového trestného činu, resp. disponoval informáciou, že sa v motorovom vozidle nachádzajú omamné a psychotropné látky, mal postupovať podľa § 101 Trestného poriadku, nakoľko tento je v pomere špeciality k ustanoveniu § 23 ods. 2 písm. b) zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Ak teda policajti vykonali prehliadku podľa zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a nie podľa § 101 Trestného poriadku, takto získaný dôkaz je nezákonný a musí sa naň hľadieť akoby neexistoval.

Úkonom policajtov z 8. augusta 2017, resp. z 9. augusta 2017 sa nezačalo trestné stíhanie vo veci a nebolo ihneď vydané uznesenie o začatí trestného stíhania. Procesné úkony z 8. augusta 2017 a 9. augusta 2017 nič nespája s následným trestným stíhaním, ktoré bolo začaté uznesením až po viac ako jednom mesiaci od prvého úkonu. Obvinený bol zadržaný cca 14 hodín, pričom zadržaním obvineného nebolo začaté trestné stíhanie vo veci a nebolo vznesené obvinenie.

Nezákonnosť prehliadky osobného motorového vozidla spočíva aj v tom, že nebol obvinený a ani svedok F. Z. poučený o právach, nebola daná výzva na vydanie čohokoľvek.

Pred súdom možno vykonať dôkaz čítaním výpovede len takého svedka, ktorého výsluch v predsúdnom konaní bol urobený zákonným spôsobom, kontradiktórne pri zachovaní priamych i vyvodených zásad vyplývajúcich z článku 6 ods. 1 Dohovoru pri absencii nedostatku nestrannosti, nezávislosti a spravodlivosti, pri zachovaní rovnosti zbraní, pričom nestačí na tomto procesnom úkone len samotná účasť obhajcu bez obvineného. Táto zásada nebola dodržaná pri výsluchu svedka F. Z. pred iným súdom v neprítomnosti obvineného a tým pádom nemohol obvinený položiť potrebné otázky svedkovi. Ani jednu z výpovedí svedka F. Z. preto nemožno považovať za zákonnú. Nebolo možné podrobiť kontradiktórnemu krížovému výsluchu svedka za účasti obvineného.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že súdy mali pristúpiť k uplatneniu zásady in dubio pro reo. Svedok F. Z. zakaždým uviedol iné skutočnosti a iný skutkový dej. Jeho výpovede sú rozporuplné a nepravdivé. V skutkovej vete výroku o vine obvineného sa nachádzajú nesprávne tvrdenia, napríklad viditeľné množstvo striekačiek, zvyšok omamných látok sa nachádza v poistnej skrinke, ktorá je pripevnená poistnou skrutkou a že bola nájdená zatavená striekačka. Poukázal na rozpory medzi skutkovou vetou a odôvodnením rozhodnutia vo vzťahu k nájdeniu drogy v poistnej skrinke a injekčným striekačkám údajne porozhadzovaným v predmetnom vozidle. Obvinenému nie je zrejmé, na akom základe bola na ťarchu obvineného pripísaná priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a § 37 písm. m) Trestného zákona. Dve priťažujúce okolnosti sú neaplikovateľné. Asperačná zásada bola použitá v rozpore s článkom 49 Ústavy Slovenskej republiky.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V vo vyjadrení z 1. decembra 2020 navrhol dovolanie obvineného S. V. postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR") ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku).

Najvyšší súd SR poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodiť a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd SR je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd SR podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z Najvyššieho súdu SR tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Zásada „právo na obhajobu" vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „právo na obhajobu" obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného :
- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo

- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného S. V. zásadným spôsobom a teda k takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený S. V..

V nadväznosti na už skôr uvedené Najvyšší súd SR aj vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku konštatuje, že nevyhovenie požiadavke obvineného na ďalší postup súdu podľa jeho predstáv nepredstavuje negatívne ovplyvnenie práva obvineného na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) a práva na obhajobu (osobitne) tak, aby Najvyšší súd SR mohol vysloviť naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Z postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale i súdov nižších stupňov počas celého doterajšieho trestného konania naviac žiadnym spôsobom nevyplýva, že by tieto neprejavili rešpekt k právam obvineného, najmä v súhrne k právu na spravodlivý proces a konanie uskutočňovali účelovo v jeho neprospech.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že má právo byť prítomný pri každom úkone v trestnom konaní pred súdom nielen jeho obhajca, ale aj obvinený, uvedená námietka nezodpovedá porušeniu práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom. V priebehu celého konania bolo totiž naplnené právo obvineného v zmysle § 34 ods. 1 posledná veta Trestného poriadku, podľa ktorého obvinený môže uplatňovať svoje práva sám alebo prostredníctvom obhajcu. Zároveň podľa článku 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru obvinený má právo obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

Pokiaľ obvinený rezignoval na možnosť reagovať na úradný záznam, ktorý oboznámil aj okresný súd - nie je totiž pravdivé tvrdenie obvineného, že okresný súd neoboznámil úradný záznam (č. l. 213 spisu), potom sa obvinený sám zbavuje svojich práv a v tomto smere nemožno nečinnosť (pasivitu) obvineného pripisovať na ťarchu súdu.

Nakoľko Najvyšší súd SR ani nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor"), je nevyhnutné konštatovať, že v trestnom konaní (postupom súdov) nedošlo k porušeniu práv obvineného na obhajobu zásadným spôsobom.

Nebol preto naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Obvinený namietal k uvedenému dovolaciemu dôvodu, že svedok F. Z. bol dňa 4. apríla 2018 vypočutý sudcom "Okresného súdu Sereď" (obvinený mal zrejme na mysli sudcu Okresného súdu Bratislava V - poznámka Najvyššieho súdu SR) bez prítomnosti obvineného S. V.. V tomto smere dovolací súd poznamenáva, že ustanovenie § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku predvída len procesnú situáciu, ak by sa konalo v neprítomnosti obvineného hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie, hoci neboli splnené zákonné podmienky. V danej veci bol dňa 4. apríla 2018 vykonaný výsluch svedka F. Z. do zápisnice o výsluchu svedka postupom podľa § 88 Trestného poriadku (inštitút zabezpečenia svedka). Nejednalo sa preto v tomto smere o hlavné pojednávanie a ani verejné zasadnutie. Ďalšie úvahy sú preto v tomto smere k uvedenému dovolaciemu dôvodu irelevantné.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.
Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov, môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne, alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2.2.2010, Emen p. Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26.1.2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14.2.2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15.12.2011 a ďalšie).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon.

V rámci dovolaním iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže Najvyšší súd SR preskúmavať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz, alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, Najvyšší súd SR nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

K námietke obvineného, že výsluch svedka F. Z. dňa 4. apríla 2018 nebol vykonaný kontradiktórnym spôsobom a teda je v ďalšom konaní výpoveď nepoužiteľná, Najvyšší súd SR uvádza nasledovné:

Kontradiktórnosť sa považuje za všeobecný právny princíp konania, za pravidlo procesného práva ovládajúci každý súdny proces. Spolu s právom na obhajobu je jeho základným princípom. Bez neho vôbec nemožno hovoriť o procese, keď podstatou procesu je konfrontácia dvoch strán, z ktorých každá musí mať možnosť vyjadriť sa,popierať návrhy, argumenty a dôkazy druhej strany a predkladať vlastné. Ide o jednu z hlavných záruk súdneho konania. Neexistuje spravodlivosť bez kontradiktórnej diskusie a čím skôr k nej dôjde, tým väčšia je nádej na objektívnosť. Kontradiktórna diskusia je kráľovskou cestou pri hľadaní pravdy. Princíp kontradiktórnosti sa uplatňuje predovšetkým v súdnom konaní.

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní". Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacej „rovnosti zbraní" je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany.

Kontradiktórnosť je upravená v čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru, podľa ktorého
Právo na spravodlivý proces

1. Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.
2. Každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.
3. Každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:
a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nemu;
b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;
c) obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;
d) vypočúvať alebo dať vypočuť svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a vypočutie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;
e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom, alebo ak týmto jazykom nehovorí.

V slovenskom právnom poriadku kontradiktórnosť upravuje Ústava Slovenskej republiky v článku 48 ods. 2, podľa ktorého

(1) Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.
(2) Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Kontradiktórny charakter hlavného pojednávania bude zachovaný aj pri prečítaní zápisnice o výpovedi svedka, ak táto výpoveď bola vykonaná kontradiktórne, t. j. ak výsluch takého svedka bol uskutočnený za prítomnosti obvineného alebo jeho obhajcu, alebo ak prítomnosť pri tomto úkone im bola reálne umožnená, hoci ju napríklad nevyužili.

Z predloženého spisu vyplýva, že svedok F. Z. bol zabezpečený postupom podľa § 88 Trestného poriadku, čím mu bola obmedzená osobná sloboda a následne vykonaný jeho výsluch dňa 4. apríla

2018, pričom bol vypočutý za prítomnosti obhajkyne obvineného JUDr. Oľgy Rosulgovej, advokátky v Bratislave, ktorá svedkovi položila niekoľko otázok. Svedok vzal na vedomie následný termín hlavného pojednávania na deň 28. mája 2018.

Ak preto spornou otázkou v predmetnej veci ostalo posúdiť, či súd prvého stupňa mohol na hlavnom pojednávaní prečítať výpoveď svedka na hlavnom pojednávaní a či mohol aj o túto jeho výpoveď oprieť výrok o vine, Najvyšší súd SR dospel k záveru že áno, pričom explicitne takýto procesný postup predvída ustanovenie § 88 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého „po výsluchu svedka sa svedkovi doručí predvolanie na súdne konanie alebo vyžiada sa jeho adresa, na ktorú treba predvolanie zaslať. Ak sa svedok opätovne nedostaví na konanie pred súdom, môže predseda senátu namiesto jeho výsluchu prečítať výpoveď urobenú podľa odsekov 1 a 2 aj bez podmienok podľa § 263 <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/20210101>; to neplatí, ak o výsluchu nebol upovedomený prokurátor a obvinený, a ak má obvinený obhajcu, jeho obhajca, iba ak by upovedomenie nebolo možné zabezpečiť. O tomto úkone sa urobí záznam, ktorý sa založí do spisu".

Ak preto obhajkyňa obvineného JUDr. Oľga Rosulegová bola upovedomená o výsluchu svedka F. Z., mala reálnu možnosť zúčastniť sa tohto výsluchu a tohto sa napokon aj zúčastnila a v rámci neho mohla klásť svedkovi otázky a toto právo aj reálne využila. Postupu súdu na hlavnom pojednávaní dňa 28. mája 2018, keď podľa § 88 ods. 4 Trestného poriadku následne prečítal výpoveď svedka F. Z. zo 4. apríla 2018, tomuto procesnému postupu súdu nemožno nič vyčítať. Svedok sa totiž opätovne nedostavil na hlavné pojednávanie, hoci po jeho výsluchu dňa 4. apríla 2018 mu bolo doručené predvolanie na hlavné pojednávanie.

Súd vykonal všetko potrebné a nevyhnutné, aby umožnil obvinenému prostredníctvom obhajkyne kompletné a úplné uplatnenie jeho práv, medzi nimi aj právo vypočúvať svedka a klásť otázky.

S ohľadom na uvedené, argumenty obhajoby k nepoužiteľnosti výpovede svedka F. Z. na preukazovanie viny obvineného a na nesprávnosť postupu súdu pri vykonaní tohto dôkazného prostriedku na hlavnom pojednávaní, považuje Najvyšší súd SR vzhľadom na vyššie uvedené za neudržateľné.

K námietke obvineného, že súd založil odsudzujúce rozhodnutie aj na výpovediach zakročujúcich policajtov Najvyšší súd SR poznamenáva:

Nie je prípustné vypočúvať vyšetrovateľa k tomu, čo osoba v postavení svedka vypovedala, pretože by tak došlo k neprípustnému obchádzaniu zmyslu svedeckej výpovede, kedy by vyšetrovateľ svojou výpoveďou v podstate suploval výpoveď svedka. Vyšetrovateľa však možno vypočuť k okolnostiam a priebehu výsluchu, napr. či vyvíjal na obvineného nátlak, či riadne poučil obvineného a podobne (najmä v prípadoch, keď obvinený namieta spôsob vykonania výsluchu). Nič z vyššie uvedeného sa v predmetnej veci nestalo.

Zároveň ale platí, že aj na zakročujúceho policajta, ako na každého iného svedka, sa vzťahuje všeobecná povinnosť svedčiť podľa § 127 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého: „Každý je povinný dostaviť sa na predvolanie orgánov činných v trestnom konaní a súdu a vypovedať ako svedok o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchateľovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie". Preto je policajt nielen oprávnený, ale aj povinný (ak je to potrebné) vypovedať o priebehu služobného zákroku - o tom ako služobný zákrok prebiehal, čo sa pri služobnom zákroku stalo a ako situáciu vnímal svojimi zmyslami - najmä zrakom i sluchom, ale prípadne aj čuchom či hmatom. V predmetnej veci napr. prečo zastavili osobné motorové vozidlo, čo videli po zastavení osobného motorového vozidla, ako sa správal obvinený a prečo sa rozhodli obmedziť mu osobnú slobodu.

Svedok V. N. a M. G. - zakročujúci policajti boli na hlavnom pojednávaní vypočutí k okolnostiam a priebehu služobného zákroku. Vypovedali len o tom, čo sami v danom okamihu vnímali svojimi zmyslami. Preto považuje Najvyšší súd SR ich tvrdenia na hlavnom pojednávaní za akceptovateľné a

v procesnom slova zmysle za použiteľné na objasnenie okolností prípadu, ale najmä Najvyšší súd SR považuje postup súdu prvého stupňa, ktorý ho na hlavnom pojednávaní vypočul ako svedka k okolnostiam a priebehu služobného zákroku za súladný so zákonom.

Ďalšou otázkou, ktorú bolo potrebné v predmetnej veci vyriešiť bolo to, či postup policajtov pri služobnom zákroku bol správny. V tomto smere je nevyhnutné dodať, že svedkovia V. N. a M. G. uviedli, že dôvodom zastavenia vozidla bol fakt, že vodič - obvinený nebol pripútaný bezpečnostným pásom, pričom vodič vozidla javil známky požitia omamných látok. Tento sa priznal, že užil omamné látky a zvyšok majú vo vozidle. Obvinený bol vyzvaný na dobrovoľné vydanie veci - drog postupom podľa § 89 Trestného poriadku (inštitút povinnosti na vydanie veci) a následne bol poučený o svojich právach a vlastnoručne podpísal poučenie (viď zápisnica o zadržaní obvineného - č. l. 27 - 28 spisu). Príslušníci Policajného zboru následne postupovali v súlade so zákonom na podklade príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov z 8. augusta 2016 - osobného motorového vozidla zn. Škoda Felícia, červená metalíza, EČ: N. podľa § 101 ods. 1 Trestného poriadku (č. l. 139 spisu) a nie podľa zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov.

Neopodstatnená je aj námietka obvineného, že sa neviedlo trestné stíhanie vo veci po zadržaní obvineného. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že v deň zadržania obvineného 8. augusta 2016 bolo začaté aj trestné stíhanie vo veci postupom podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, a to neodkladným a neopakovateľným úkonom, pričom ihneď bolo vyhotovené uznesenie o začatí trestného stíhania (č. l. 1 spisu, č. l. 27 spisu).

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie je preukázaný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd SR konštatuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani dopĺňať.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže totiž obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (výnimkou je v danom smere len dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Námietky obvineného smerujúce voči konečným skutkovým zisteniam a záverom namietajúce ich správnosť či úplnosť sú preto z pohľadu dovolacieho konania irelevantné, keďže pre dovolací súd je záväzný skutok tak, ako bol tento ustálený zo strany okresného a krajského súdu - ten nemôže nijako meniť, ani dopĺňať.

Ak obvinený v podanom dovolaní namieta spôsob hodnotenia dôkazov - rozporuplnosť výpovede svedka F. Z., ide „len" o námietky skutkového charakteru, lebo zmenou spôsobu hodnotenia dokazovania sa snaží obvinený následne zmeniť znenie skutkovej vety výroku o vine vo svoj prospech.

Rovnako spôsob hodnotenia dôkazu a to výpovede svedka F. Z. z pohľadu jej vierohodnosti vykonanej zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže Najvyšší súd SR v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania.

Pokiaľ ide o námietku obvineného - použitie zásady „in dubio pro reo", na ktorú poukázal (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá vyplýva z ustanovení § 2 ods. 4 Trestného poriadku; prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce, spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka iba skutkových zistení. Nakoľko dovolací súd skutkové zistenia nemôže skúmať, aplikácia tejto zásadyv konaní o dovolaní rovnako neprichádza do úvahy.

Obvinený k tomuto dovolaciemu dôvodu argumentoval aj tým, že súdy nemali pri ukladaní trestu aplikovať priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h), § 37 písm. m) Trestného zákona.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 37 písm. h) Trestného zákona priťažujúcou okolnosťou je to, že páchateľ spáchal viac trestných činov.

Podľa § 37 písm. m) Trestného zákona priťažujúcou okolnosťou je to, že páchateľ bol už za trestný čin odsúdený, súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadnuť.

Otázka zisťovania, resp. zhodnotenia (ne) existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania podaného obvineným (R 18/2015).

Už z vyššie uvedeného je zrejmé, že použitie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona v prípade obvineného S. V. nenapĺňa žiadny dovolací dôvod.

Napriek tomu Najvyšší súd SR poznamenáva, že okresný aj krajský súd správne a v súlade so zákonom použil označené priťažujúce okolnosti:

- k aplikácii § 37 písm. h) Trestného zákona dovolací súd uvádza, že v tomto konaní bol obvinený odsúdený za dva trestné činy k súhrnnému trestu odňatia slobody; napokon súdy aplikovali ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona, podľa ktorého ustanovenia odsekov 4 až 6 sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/20210101> alebo podľa § 42 <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/20210101>, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchateľa neprimerane prísne. Ďalšie úvahy sú v tomto smere preto irelevantné;

- k aplikácii § 37 písm. m) Trestného zákona možno len pripomenúť, že neprihliadnutie na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona [veta za bodkočiarkou v § 37 písm. m) Trestného zákona], nie je nárokovateľné, ale je to možnosť („súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať"). Ak súd nevyužil túto možnosť nemožno argumentovať, že tým bol už bez ohľadu na vyššie uvedené aj naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Dovolací súd zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V predmetnej veci dovolací súd dospel k záveru, že obvinený svojím konaním, uvedeným v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku, naplnil všetky znaky skutkovej podstaty zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Nebol preto naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že nebola správne aplikovaná asperačná zásada, dovolací súd dodáva, že pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa na výrok o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste, okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste, môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, ktorý sa viaže k výroku o treste. Pokiaľ teda ide o dovolanie podané obvineným, kde neuviedol ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa týmto dovolacím dôvodom ani nemohol zaoberať (§ 374 ods. 2 Trestného poriadku).

Nad rámec nevyhnutného Najvyšší súd SR však k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku v súvislosti namietanou výškou trestu dopĺňa:

Tento dovolací dôvod môže byť naplnený v dvoch alternatívach spočívajúcich v tom, že obvinenému bol uložený za trestný čin zo spáchania, ktorého bol uznaný za vinného

- trest vo výmere mimo trestnej sadzby alebo
- taký druh trestu, ktorý trestný zákon nepripúšťa.

Uloženie trestu mimo trestnej sadzby sa týka len tých odstupňovateľných trestných činov, ktoré majú určitú sadzbu vymedzenú zákonom - trest odňatia slobody (§ 46 Trestného zákona), trest domáceho väzenia (§ 53 Trestného zákona), trest povinnej práce (§ 54 Trestného zákona), peňažný trest (§ 56 Trestného zákona), náhradný trest odňatia slobody za peňažný trest (§ 57 ods. 3 Trestného zákona), trest zákazu činnosti (§ 61 Trestného zákona), trest zákazu pobytu (§ 62 Trestného zákona), trest zákazu účasti na verejných podujatiach (§ 62 Trestného zákona), trest vyhostenia (§ 65 Trestného zákona). Trest odňatia slobody (o ktorý ide aj v predmetnej veci) má konkrétne hranice trestnej sadzby určené v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, podľa toho o aký trestný čin ide, prípadne v akej alternatíve bol spáchaný. Dovolacím dôvodom podľa písm. h) § 371 ods. 1 Trestného poriadku nemôže byť len neprimeranosť trestu pociťovaná, či už ako prísna alebo mierna, ak bol trest vymeraný v rozmedzí určitej trestnej sadzby. Tak isto neuloženie žiadneho trestu pri upustení od potrestania, resp. pri upustení od uloženia súhrnného trestu nemôže napĺňať tento dovolací dôvod.

Druhom trestu, ktorý zákon nepripúšťa, sa rozumejú najmä prípady, kedy bol obvinenému uložený niektorý z druhov trestov (§ 32 Trestného zákona) bez splnenia tých podmienok, ktoré zákon predpokladá, t. j. pokiaľ v konkrétnom prípade určitému páchateľovi za určitý trestný čin nebolo možné uložiť niektorý druh trestu s ohľadom na jeho zvláštne zákonné podmienky.

Obvinený S. V. bol uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolenejvýroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestnéhozákona, pričom súdy ukladali súhrnný trest odňatia slobody podľa § 41 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona pri aplikácii tzv. asperačnej zásady, kde horná hranica trestnej sadzby za najprísnejší trestný čin sa zvýšila o 1/3-inu. Súhrnný trest odňatia slobody súd správne ukladal pri aplikácii ustanovenia § 38 ods. 7 Trestného zákona, podľa ktorého ustanovenia odsekov 4 až 6 (zvýšenie dolnej hranice) sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/20201101> alebo podľa § 42 <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/20201101>, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchateľa neprimerane prísne. Trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov v trestnej sadzbe 10 rokov až 16 rokov a 8 mesiacov je uložený v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Z uvedeného zreteľne vyplýva, že obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon pripúšťa a v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Konštrukcie a právne kľučky obvineného prezentované v dovolaní sú z hľadiska dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku irelevantné.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. g), písm. i) Trestného poriadku uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. V. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s ust. § 180 Trestného poriadku).

P o u č e n i e :

Proti rozhodnutiu o dovolaní opravný prostriedok nie je prípustný.